

Kohtuasi C-330/24**Eelotsusetaotlus****Saabumise kuupäev:**

6. mai 2024

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Nejvyšší správní soud (Tšehhi Vabariigi kõrgeim halduskohus)

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

25. aprill 2024

Kassaator:

Celní jednatelství Zelinka s. r. o.

Vastustaja:

Generální ředitelství cel

MÄÄRUS

Nejvyšší správní soud (Tšehhi Vabariigi kõrgeim halduskohus) [...] kohtuasjas, mille algatas [kassaator] **Celní jednatelství Zelinka s. r. o.**, [...] [vastustaja] **Generální ředitelství cel** [...] vastu ja mille ese on kaebus, mis esitati vastustaja 21. novembri 2022. aasta [...] otsuse peale, menetluses, milles lahendatakse kassaatori kassatsioonkaebust Městský soud v Praze (Praha linnakohus, Tšehhi Vabariik) 13. juuli 2023. aasta otsuse peale kohtuasjas 10 Af 2/2023–57,

otsustas:

I **Esitada** Euroopa Liidu Kohtule järgmine eelotsuse küsimus:

Kas mõistet „omyl“ [(e.k „ekslikult“], mis sisaldub Euroopa Parlamendi ja nõukogu 9. oktoobri 2013. aasta määruse nr 952/2013, millega kehtestatakse liidu tolliseadustik, [tšehhikeelse versiooni] artikli 116 lõikes 7, tuleb tõlgendada nii, et tollivõla saab taaskehtestada ainult juhul, kui tagasimaksmine oli tolli tahtmatu toiminguga tagajärg, või saab seda mõistet selle õigusnormi tähenduses käsitada kui kauba tariifset klassifikatsiooni puudutavat tolli väära hinnangut?

[...]

Põhjendus

I. Asjaolud

[1] Celní jednatelství Zelinka s. r. o. (edaspidi „kassaator“) impordib Euroopa Liitu elektroonikatooteid AXIS S20xx (edaspidi „kaup“) nende vabasse ringlusse lubamiseks. Algselt klassifitseeris kassaator kõnealused tooted tollitariifistiku koodi CN 8521 90 00 90 alla, mille puhul on tollimaksumäär 8,7%. Celní úřad pro hlavní město Prahu (Praha linna tollibüroo; edaspidi „Praha tollibüroo“) määras seejärel kassaatori deklareeritud tollitariifistiku koodi alusel tollimaksu 1 541 018 Tšehhi krooni.

[2] Seejärel esitas kassaator Praha tollibüroole taotluse muuta selle kauba tariifne klassifikatsioon kombineeritud nomenklatuuri alamrubriigiks 8517 62 00 00, mille puhul on tollimaksumäär 0%. Selle taotluse osa oli ka tollimaksu tagasimaksmise taotlus. Kassaator lisas taotlusele Celního Úřadu pro Olomoucký kraj (Olomouci piirkonna tollibüroo) väljastatud siduva tariifiinformatsiooni [...], mille kohaselt ühe teise ettevõtja esitatud taotluse läbivaatamisel klassifitseeriti sama kaup tollitariifistiku koodi 8517 62 00 00 alla. Praha tollibüroo rahuldab kassaatori taotluse ja tagastas talle asjaomase tollimaksu summa 1 541 018 Tšehhi krooni.

[3] 8. juunil 2021 viis Celní úřad pro Jihomoravský kraj (Lõuna-Morava piirkonna tollibüroo) kassaatori juures läbi kauba vabastusjärgse kontrolli, et kontrollida tollideklaratsioonides deklareeritud kauba tariifse klassifikatsiooni õigsust. Selle kontrolli tulemusena jõudis nimetatud tollibüroo järeldusele, et õige oleks olnud klassifitseerida kaup tollitariifistiku koodi 8521 90 00 90 alla, mille alla see algselt klassifitseeriti. Seetõttu nõudis ta täiendavate maksuotsustega, et kassaator maksaks tollimaksu kogusummas 1 541 018 Tšehhi krooni. Kassaator esitas nende täiendavate maksuotsuste peale vaide Generální ředitelství celile (Tšehhi Vabariigi tolliamet; edaspidi „tolliamet“), kes rahuldab vaide, märkides oma otsuse põhjenduses, et olukord tuleb lahendada tollivõla taaskehtestamise teel kooskõlas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 9. oktoobri 2013. aasta määruse nr 952/2013, millega kehtestatakse liidu tolliseadustik (edaspidi „tolliseadustik“), artikli 116 lõikega 7, mis võimaldab taaskehtestada tollivõla, kui toll on lubanud tagasimaksmist või vähendamist ekslikult.

[4] Seejärel määras Praha tollibüroo 17. märtsi 2022. aasta üheksa maksuotsusega tollivõla taaskehtestamise kogusummas 1 541 018 Tšehhi krooni, sest asus seisukohale, et käesoleval juhul maksti tollivõlg tagasi tolli eksimuse tõttu, mis seisnes kassaatori kauba vääralt klassifitseerimises tollitariifistiku koodi 8517 62 00 00 alla, mille puhul on tollimaksumäär 0%. Kassaator esitas selle otsuse peale vaide tolliametile, kes oma 21. novembri 2022. aasta otsusega jättis vaide rahuldamata ja jättis kehtima Praha tollibüroo otsuse.

[5] Kassaator kaebas tolliameti otsuse edasi Městský soud v Prazele (Praha linnakohus), kes jättis selle kaebuse rahuldamata. Praha linnakohus sedastas, et tolliseadustiku artikli 116 lõige 7 on kõnealuses kohtuasjas kohaldatav, sest see puudutab sisulisi puudusi tolli otsuses. Teatavates keeleversioonides on kasutatud terminit „error“ (ingliskeelne versioon) ja „errore“ (hispaaniakeelne versioon), mis õiguskeeles tähendab pigem „eksimust“, mitte „eksitust“. Selle sätte tšehhikeelses tõlkes on segi aetud laiem mõiste „alusetult“, st vastuolus õigusnormidega, ja kitsam mõiste „ekslükult“, st täiesti tahtmatult. Praha linnakohtu arvates on tolliseadustiku artikli 116 lõige 7 seega kohaldatav olukordades, kus tollivõl[a maksusumma] maksti tagasi alusetult, mis leidis aset käesoleval juhul.

[6] Kassaator esitas Praha linnakohtu otsuse peale kassatsioonkaebuse Nejvyšší správní soudile (kõrgeim halduskohus). Kassaator väidab selles, et tolliseadustiku [tšehhikeelse versiooni] artikli 116 lõikes 7 kasutatud mõiste „omyl“ [(e.k ekslükult“)] ei puuduta olukorda, kus tollimaks maksti tagasi alusetult, vaid ainult juhtumeid, kus see maksti tagasi ekslükult. Kõnealuse õigusnormi eesmärk on vältida olukordi, kus tollimaksu tagasimaksmine või vähendamine on tolli tahtmatu toiminguga tagajärg, mitte kõrvaldada sellise olukorra õigusvastasus, kus toll on väärtalt hinnanud kõnealuses asjas olulisi faktilisi asjaolusid. Tolliseadustiku artikli 116 lõiget 7 tuleb tõlgendada kitsalt. Kui selle kohaldamise ainus piirang oleks tolliseadustiku artiklis 103 ette nähtud kolmeaastane aegumistähtaeg, peaks asjaomane õigussubjekt iga kord, kui tollimaks tagasi makstakse, ootama mitu aastat, enne kui ta saab olla kindel, et ta ei pea tagasimakstud tollimaksu uuesti tasuma.

[7] Vastuseks kassatsioonkaebusele märkis toll, et tolliseadustiku artikli 116 lõiget 7 tuleb tõlgendada ka muude meetoditega kui üksnes keeleline tõlgendamine ja seega on see kohaldatav ka käesolevas asjas, kus tollimaksu tagasimaksmine tulenes tolli väärtast hinnangust kauba klassifitseerimisel teatava tollitariifistiku koodi alla.

II. Kohaldatav liidu õigus

[8] Tolliseadustiku artikli 116 lõikes 7 [...] on sedastatud:

„Kui toll on lubanud tagasimaksmist või vähendamist **ekslükult** ([tšehhikeelses versioonis] „omylem“), taaskestatakse algne tollivõlg niivõrd, kui selle tasumine artikli 103 alusel ei ole aegunud. Sellistel juhtudel makstakse lõike [6] teise lõigu alusel makstud intress tagasi.“

[9] Lõige 7 on seotud lõikega 1, millega on reguleeritud tollimaksu tagasimaksmine ja vähendamine ning mis on sõnastatud järgmiselt:

„Käesolevas jaos sätestatud tingimuste kohaselt tuleb impordi- või eksporditollimaksu summad tagasi maksta või neid vähendada järgmistel põhjustel:

- a) enam määratud impordi- või eksporditollimaksu summad;
- b) defektne kaup või lepingu tingimustele mittevastav kaup;
- c) pädevate asutuste eksimus;
- d) õigluse põhimõte.

Kui impordi- või eksporditollimaksu summa on tasutud ja vastav tollideklaratsioon tunnistatakse kehtetuks, tuleb see summa kooskõlas artikliga 174 tagasi maksta.“

[10] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. aprilli 2008. aasta määruse nr 450/2008, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik (edaspidi „määrus 450/2008“), artikli 79 lõikes 5, mis kehtis enne käesolevas asjas kohaldatava tolliseadustiku vastuvõtmist, oli sätestatud: „Kui pädev asutus on lubanud tagasimaksmist või vähendamist ekslikult, taaskehtestatakse esialgne tollivõlg niivõrd, kui selle tasumine artikli 68 alusel ei ole aegunud.“

[11] Nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik (edaspidi „määrus 2913/92“), artikli 242 kohaselt kehtis reegel, et kui tollimaksu on vähendatud või vastav tollimaksu summa on tagasi makstud ekslikult, tuleb uuesti tasuda esialgne tollivõlg. Artikli 241 alusel makstud intress tuleb tagasi maksta.

III. Eelotsuse küsimuse analüüs

[12] Nejvyšší správní soud (kõrgeim halduskohus) jõudis järeldusele, et selleks, et hinnata tolli poolt tollivõla taaskehtestamise õigsust kassaatori asjas, on oluline, kuidas tõlgendada tolliseadustiku artikli 116 lõike 7 tšehhikeelses versioonis kasutatud mõistet „omyl“. Pooled on selle mõiste tõlgendamises siiski eriarvamusel. Kassaator on seisukohal, et tollivõla saab selle sätte alusel taaskehtestada ainult siis, kui tollimaksu tagasimaksmine või vähendamine on tolli sellise toimingu tulemus, mida ta ei teinud tahtlikult. Tolliamet ja Praha linnakohus on seisukohal, et tollivõla võib taaskehtestada isegi siis, kui tollimaksu summa tagasimaksmine või vähendamine on toimunud alusetult, st tolli eksimuse tõttu, mis seisnes tolli väärast hinnangust sellele, mis tollitariifistiku koodi alla tuleb kaup tariifiselt klassifitseerida. Kui kassaatoril oleks õigus, ei saaks tema tollivõla taaskehtestada. Kui vastustajal oleks õigus, saaks tollivõla taaskehtestada eeldusel, et teised tingimused, eriti aegumisega seotud tingimused, on täidetud.

[13] Tuginedes Euroopa Kohtu praktikale, järeldas Nejvyšší správní soud (kõrgeim halduskohus), et [tšehhikeelset] mõistet „omyl“ tolliseadustiku või sama küsimust reguleerivate varasemate liidu õigusaktide tähenduses ei ole kuidagi määratletud. Kuigi Euroopa Kohus on küll kasutanud sõna „omyl“ teatavates kohtuotsustes [(nende tšehhikeelsetes versioonides)] (nt 20. oktoobri 2005. aasta kohtuotsus Overland Footware, C-468/03, 5. oktoobri 2006. aasta kohtuotsus ASM Lithography, C-100/05, ja 15. juuli 2010. aasta kohtuotsus DSV Road,

C-234/09), ei ole ta kasutanud seda otseselt seoses tolli tegevusega, vaid seoses kauba importija tegevusega. Aga ka nendes kohtuotsustes ei ole Euroopa Kohus seda mõistet otseselt tõlgendanud. Makse või toetusi puudutavates kohtuasjades ei ole Euroopa Kohus mõistet „omyl“ defineerinud tolli toimingute kontekstis.

[14] Sarnaste mõistete hulgas on Euroopa Kohus oma praktikas näiteks tõlgendanud mõistet „ebaõige või mittetäielik teave“ nii, et see hõlmab nii sisulisi vigu ja puudusi kui ka kohaldatava õiguse tõlgendamisel tehtud vigu (vrd 16. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus VAEX Varkens- en Veehandel, C-387/13, punkt 50 ja seal viidatud kohtupraktika). Mõnel juhul on see mõiste Euroopa Kohtu praktikas segi aetud mõistega „chyba“ [(e.k „viga“)], mis ei hõlma mitte ainult materiaalseid vigu ja tahtmatut tegevusetust, vaid ka kõiki deklaratsioone, mis esitati tollieeskirju rikkudes (vt 16. juuli 2020. aasta kohtuotsus Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG, C-97/19, punkt 54). Siiski puudutab ka see kohtupraktika kauba importija, mitte tolli viga.

[15] Mis puudutab tolli viga, siis märkis Euroopa Kohus oma 18. oktoobri 2007. aasta kohtuotsuse Agrover, C-173/06, punktis 32, et pädeva tolliasutuse tehtud vea olemust tuleb hinnata, võttes arvesse „asjaomaste õigusnormide keerukust või vastupidi üsna lihtsa[t] laadi (3. oktoobri 2007. aasta kohtuotsus Biegi Nahrungsmittel ja Commonfood vs. komisjon, C-499/03 P, Rec 2005, lk I-1751, punktid 47 ja 48 ning seal viidatud kohtupraktika)“. Samuti viitas Euroopa Kohus tolli veale 10. detsembri 2015. aasta kohtuotsuses Veloserviss, C-427/14, milles sedastas, et üksnes pädevate asutuste tegevusest tulenevad vead annavad aluse tollivõla tollivormistusjärgselt sisse nõudmata jätmiseks. Sellisel juhul saab importija tolli tegevuse nõuetekohasuse osas tugineda õiguspärasele ootusele ja heausksusele. Kõnealune kohtuotsus puudutas aga määruse 2913/92 artikli 220 lõike 2 punkti b kohaldamist, mitte selle määruse artiklit 242, milles oli reguleeritud tollivõla taaskehtestamine.

[16] Nejvyšší správní soud (kõrgeim halduskohus) järeldas seega, et Euroopa Kohtu senine praktika ei võimalda vastata küsimusele, kuidas tõlgendada [tšehhikeelset] mõistet „omyl“ tolliseadustiku artikli 116 lõike 7 tähenduses. Nejvyšší správní soud (kõrgeim halduskohus) pooldab tolliameti ja Praha linnakohtu arvamust, mille kohaselt võib selle sätte alusel taaskehtestada tollivõla ka siis, kui tolli ekslik toiming seisnes selles, et ta kauba tollitariifistiku teatava koodi alla klassifitseerimise kontekstis andis väär hinnangu. Nii oli see ka käesolevas asjas, kus Praha tollibüroo maksis kassaatorile tagasi tollimaksu seetõttu, et oli klassifitseerinud tema kauba tollitariifistiku vale koodi alla, mille puhul tollimaksumäär on null, tuginedes Olomouci piirkonna tollibüroo väljastatud siduvale tariifiinformatsioonile, mis hiljem osutus õigusvastaseks, samuti vastuolus olevaks komisjoni 22. märtsi 2021. aasta rakendusmäärusega (EL) 2021/532 teatavate kaupade klassifitseerimise kohta kombineeritud nomenklatuuris, milles ühtlustati kõne all oleva kauba tariifne klassifitseerimine kogu Euroopa Liidus nii, et see kaup kuulub tollitariifistiku koodi 8521 90 00 alla, mille puhul tollimaksumäär on 8,7%.

[17] Kassaatori tõlgendus tolliseadustiku artikli 116 lõikest 7, mille kohaselt saab seda artiklit kohaldada üksnes juhul, kui toll on tollimaksu tagasi maksnud täiesti tahtmatult, piiraks oluliselt ja põhjendamatult selle artikli kohaldamist. Sellisel juhul oleks tollil võimalik tollivõlga taaskehtestada ainult siis, kui ta on tahtmatult maksnud tollimaksu tagasi vale ettevõtja kontole või teinud tollimaksu tagasimaksmise või vähendamise otsuse vale ettevõtja kohta. Nejvyšší správní soud (kõrgeim halduskohus) on seisukohal, et see ei olnud liidu seadusandja kavatsus. Kuigi kehtivale tolliseadustiku regulatsioonile eelnenud määruse 450/2008 tšehhikeelses versioonis oli tollimaksu taaskehtestamise tingimusena samuti ette nähtud, et toll peab olema tollimaksu tagasi maksnud või seda vähendanud ekslikult, ilmnes määruse 2913/92 artikli 242 tšehhikeelsest versioonist, mis eelnes kahele eespool nimetatud määrusele, selgelt, et tollivõla taaskehtestamise tingimuseks on tollimaksu alusetu [(tš.k „neoprávně“)], st õigusvastane tagasimaksmine. Ei tolliseadustikust ega muudest seda valdkonda reguleerivatest liidu õigusnormidest ei tulene, et liidu seadusandja oleks soovinud piirata selle taaskehtestamise tingimuse ainult juhtudega, kus tollimaks on tagasi makstud või seda on vähendatud tolli tahtmatu toimingu tõttu. Nejvyšší správní soud (kõrgeim halduskohus) on nimelt veendunud, et kui liidu seadusandja oleks tahtnud muuta selle tingimuse rangemaks, oleks ta toiminud nii.

[18] Lisaks tuvastas Nejvyšší správní soud (kõrgeim halduskohus), et tolliseadustiku artikli 116 lõike 7 teatud keeleversioonides ei ole tollivõla taaskehtestamise tingimuseks seatud tolli tahtmatut eksitust, nagu see on tšehhikeelses (või ka poolakeelses) versioonis, vaid kasutatud on termineid, mis on lähedasemad tšehhikeelsele mõistele „pochybení“ [(e.k „eksimus“)], mille tähendus on laiem. Nii on see näiteks tolliseadustiku ingliskeelses versioonis, kus on kasutatud terminit „error“, mis on õiguskeeles lähemal tšehhikeelsetele sõnadele „pochybení“ või „chyba“. Hispaaniakeelses versioonis on kasutatud terminit „errore“, portugali keelses „erradamente“, prantsuskeelses versioonis aga on kasutatud väljendit „ont accordé à tort“. Saksakeelses versioonis on kasutatud määrsõnaühendit „zu Unrecht“, mis on pigem lähemal tšehhikeelsele terminile „nesprávně“ [(e.k „õigusvastaselt“)] kui terminile „omylem“. Nejvyšší správní soud (kõrgeim halduskohus) on seisukohal, et nendest keeleversioonidest nähtub selgelt, et tolliseadustiku artikli 116 lõike 7 eesmärk on näha ette võimalus taaskehtestada tollivõlg juhul, kui toll ei ole tollimaksu tagasimaksmisel tegutsenud kooskõlas õigusnormidega, st kui toll on teinud vea, näiteks klassifitseerides kauba tollitariifistiku teatava koodi alla kuuluva kaubana, nagu käesoleval juhul.

[19] Tolliseadustiku artikli 116 lõike 7 tšehhikeelne versioon ei ole aga ainus, milles on kasutatud muud terminit kui „eksimus“ või ka „viga“. Selle õigusnormi slovakeelses versioonis on kasutatud terminit „omylom“ [(e.k „ekslikult“)], mis vastab täielikult tšehhikeelsele versioonile. Selle õigusnormi poolakeelses versioonis on kasutatud terminit „omyłkowo“ [(e.k „ekslikult“)], samas kui tolliseadustiku artikli 116 lõikes 1 on kasutatud teist terminit („błąd“), et kirjeldada tolli viga, mis on aluseks tollimaksu tagasimaksmisele või

vähendamisele. Seega ei saa väita, et ainult selle õigusnormi tšehhikeelne versioon erineb ülejäänud keeleversioonidest.

[20] Euroopa Kohtu praktika kohaselt on kõik liidu õigusaktide keeleversioonid võrdselt autentset, mistõttu Nejvyšší správní soud (kõrgeim halduskohus) ei saa asuda seisukohale, et tolliseadustiku artikli 116 lõike 7 teatavates keeleversioonides on kasutatud sama mõistet kui määruse 2913/92 artiklis 242. Euroopa Kohus on oma 6. oktoobri 1982. aasta kohtuotsuse Cilfit jt, 283/81, punktis 18 sedastanud, et „ühenduse õigusaktid on välja töötatud mitmes keeles ja erinevad keeleversioonid on võrdselt autentset“ [täpsustus, mis eelotsusetaotluse eestikeelse versiooni seisukohalt ei ole oluline]. Oma 19. aprilli 2007. aasta otsuse UAB Profisa, C-63/06, punktis 13 võttis Euroopa Kohus selle kohtupraktika kokku järgmiselt: „Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt välistab ühenduse õiguse ühetaolise kohaldamise ja seega ka ühetaolise tõlgendamise vajadus selle, et kahtluse korral võetaks isoleeritult arvesse sätte sõnastust ühes selle versioonidest, vastupidi, see nõuab, et sätet tõlgendataks ja kohaldataks teistes ametlikes keeltes koostatud versioone silmas pidades (12. novembri 1969. aasta otsus kohtuasjas 29/69: Stauder vs. Ulm, EKL 1969, lk 419, punkt 3; 7. juuli 1988. aasta otsus kohtuasjas 55/87: Moksel, EKL 1988, lk 3845, punkt 15, ja 2. aprilli 1998. aasta otsus kohtuasjas C-296/95: EMU Tabac jt, EKL 1998, lk I-1605, punkt 36).“ Sarnaselt on Euroopa Kohus 13. septembri 2018. aasta kohtuotsuse Česká pojišť'ovna, a. s. vs. WCZ, spol. s r. o., C-287/17, punktis 24 sedastanud: „Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei saa aga ühes keeleversioonis kasutatud liidu õigusnormi sõnastus olla selle sätte tõlgendamise ainus alus ja sellele keeleversioonile ei saa tõlgendamisel anda eelist muude keeleversioonide ees. Nimelt tuleb liidu õigusnorme tõlgendada ja kohaldada ühetaoliselt, arvestades Euroopa Liidu kõigis keeltes kehtivaid versioone (6. juuni 2018. aasta kohtuotsus Tarragó da Silveira, C-124/17, EU:C:2018:398, punkt 20)“.

[21] Nejvyšší správní soudil (kõrgeim halduskohus) ei ole seega võimalik kindlaks teha, milline tolliseadustiku artikli 116 lõike 7 eri keeleversioonides kasutatud mõistetest on õige ja kas keeleversioonide puhul, kus selles sättes on kasutatud mõiste „omyl“ vastet, ei ole tegemist lihtsalt valetõlkega. Nejvyšší správní soud (kõrgeim halduskohus) tõdeb samuti, et Euroopa Kohus ei ole oma praktikas veel võtnud seisukohta küsimuses, milline on tolliseadustiku artikli 116 lõike 7 või varasemates määrustes seda küsimust reguleerinud artiklite tähendus. Euroopa Kohus ei ole seni tõlgendanud ka mõistet „omyl“. Euroopa Kohtu praktika kohaselt on liikmesriigi kohus, kelle otsuseid ei saa riigisisese õiguse järgi edasi kaevata, nagu seda on Nejvyšší správní soud (kõrgeim halduskohus), kohustatud esitama tema menetluses kerkinud liidu õiguse tõlgendamise küsimuse Euroopa Kohtule, välja arvatud juhul, kui ta tuvastab, et see küsimus ei ole asjakohane või et Euroopa Kohus on kõnealust liidu õigusnormi juba tõlgendanud või et liidu õiguse õige tõlgendus on nii ilmselge, et puudub mis tahes põhjendatud kahtlus (vt 6. oktoobri 2021. aasta kohtuotsus Consorzio Italian Management ja Catania Multiservizi, C-561/19, ja seal viidatud varasem kohtupraktika, eelkõige kohtotsus Cilfit jt, 283/81).

[22] Käesoleva kohtuasja puhul on oluline, kuidas tõlgendada [tšehhikeelset] mõistet „omyl“ [(e.k „ekslikult“)] tolliseadustiku artikli 116 lõike 7 tähenduses, sest ainult selle alusel saab Nejvyšší správní soud (kõrgeim halduskohus) hinnata, kas tollivõla taaskehtestamine toll poolt oli õiguspärane. Eespool esitatut arvestades ei ole vastus sellele küsimusele *acte éclairé* ning arvestades [kõnealuse mõiste] mitmeti mõistetavust, ei saa seda pidada ka *acte clair*'iks.

[...]

TÖÖDOKUMENT